

1

We hebben afgesproken bij Het Zwarte Gat.

Ik ben vijf minuten te vroeg, maar Abel staat al onder de luifel van de bioscoop te wachten. De felrode letters tussen de zwarte horizontale lijnen op het bord vertellen me wat me te wachten staat.

FILMCLUB HET ZWARTE GAT
ZATERDAG 25 JUNI, 11.00 UUR
DE HELE DAG
FILMMARATHON

Op het bord stond eerst 'FILMCLUB HET ZWANENGAT', maar de beide

N'en zijn er jaren geleden afgevallen
en een graffitikunstenaar

met gevoel voor humor en geen hoogtevrees heeft de rest gedaan. Nu noemt iedereen het Het Zwarte Gat, zelfs de nieuwe eigenaren.

Abel begroet me met een high five als ik uit het zonlicht stap.

‘Lucas,’ zegt hij, ‘zoals altijd precies op tijd. Heb je de kaartjes?’

Ik steek mijn hand in mijn kontzak en haal er drie kaartjes uit. Op elk ervan staan dezelfde woorden als de eerste regel op het bord:

‘Waar is Finn?’ vraag ik.

‘Die is al binnen,’ antwoordt Abel, ‘om de popcornkraam te plunderen. Finn wil echt niet dezelfde fout maken als de vorige keer.’

Ik grijns. De belangrijkste regel van Filmclub Het Zwarte Gat luidt: *brenge genoeg te eten mee*. De vorige keer werden alle *Star Wars*-films van begin tot eind vertoond, maar Finn was al voor het eind van *The Empire Strikes Back* door zijn voorraad heen. We

liepen pas toen het al donker was de bioscoop uit en tegen die tijd stond Finn flink bij ons in het krijt vanwege al het eten dat hij had ‘geleend’. Dus deze keer trakteert hij.

Abel plukt het filmkaartje tussen mijn vingers uit en draait zich om naar de ingang. Zoals gewoonlijk is hij helemaal in het zwart – zijn atletische lichaam is gehuld in een effen sweater, een combatbroek en sneakers – en als ik achter hem aan loop, zie ik een glimp van onze weerspiegeling in het grijze rookglas van de deuren. Eén tel lang wordt Abel omlijst door een van de ronde ramen en doet de vorm van zijn silhouet denken aan James Bond. Dan duwt hij de deur open en verdwijnt zijn reflectie terwijl we de bioscoop binnengaan.

De foyer is gevuld met licht – een neonachtige felheid die een afwachtende rilling door mijn ruggengraat stuurt. Aan mijn rechterkant vult een enorm videoscherm de bovenste helft van de muur. Er worden filmtrailers op afgespeeld: scènes vol actie flitsen voorbij in beelden van ruimteschepen, wilde achtervolgingen en eindeloze explosies. Onder het scherm staat een rij kaartjesautomaten, maar er is niemand die op de valreep nog een kaartje wil kopen. Het lijkt er zelfs op dat de foyer helemaal

verlaten is – de glanzende, geometrische vloertegels reflecteren de ledlampen in het plafond, die van groen naar rood verkleuren.

Ik schud mijn hoofd. Het is elke keer dat we naar Het Zwarte Gat gaan hetzelfde. De bioscoop zou de toekomst van de filmkunst moeten zijn – elke zaal is voorzien van de allermooiste technologie – maar het lijkt erop dat de meeste mensen tegenwoordig het liefst thuis naar films kijken. Geen idee waarom. Voor mij heeft het iets magisch om een film op het grote scherm te zien.

‘Jongens!’

Bij het horen van Finns stem draaien we ons om en we zien hem voor de zelfbedieningskiosk staan. Net als de kaartjesautomaten is de snoepwinkel hier volledig geautomatiseerd. In zijn armen heeft Finn drie rood-wit gestreepte papieren zakken, en het neonbord boven zijn hoofd vertelt ons precies wat erin zit.

VERSNAPERINGEN

Abel en ik rennen gretig op hem af om ons aandeel van al het lekkers op te eisen.

‘Ik zei toch dat ik jullie zou terugbetalen?’ Finn

overhandigt me grijnzend een van de zakken, terwijl Abel al in die van hem staat te graaien. Ik werp er een blik in en zie popcorn, nacho's, chocoladerepen en chips, en ook nog een megagrote beker cola om alles mee weg te spoelen.

'Zoet, zout, stevig, knapperig, bruisend,' som ik alles op. 'Het is de complete schijf van vijf.'

'En deze keer begin ik niet meteen te eten,' zegt Finn met een klopje op zijn buik onder zijn *Tomb Raider*-shirt. 'Ik heb dubbel ontbeten om mezelf te kunnen bedwingen.'

'Dit is mijn ontbijt,' zegt Abel, en hij propt een handvol popcorn in zijn mond. Terwijl hij kauwt, wijst hij naar het digitale bord waarop de aanvangstijden staan. Vandaag staat er maar één voorstelling op.

ZAAL 1
FILMCLUB HET ZWARTE GAT
(4Di) 11.00 UUR

'Wat is 4Di?' vraagt hij met volle mond.

'Volgens mij heb ik dat online gelezen,' antwoordt Finn met een grijns die nog breder wordt. 'Vergeet de 3D-brillen, 4Di is een film met een extra dimensie.'

Immersief. Interactief. Indrukwekkend. Als je een film in 4Di bekijkt, schijn je het gevoel te krijgen dat je deel uitmaakt van de film.’

Ik kijk op mijn horloge en zie dat de grote wijzer bijna bovenaan staat.

‘Klinkt leuk.’ Ik geef Finn zijn kaartje en draai me om naar de trap die naar de zalen leidt. ‘Maar we moeten opschieten. De eerste film gaat al bijna beginnen.’

In Filmclub Het Zwarte Gat weet je nooit welke films je te zien krijgt. Het kan de nieuwste blockbuster van Marvel zijn of een oude filmklassieker als *E.T.* – elke film wordt zorgvuldig gekozen bij het thema van die dag, maar je ontdekt pas wat dat is als je in de zaal zit. Volgens Abel is het een slimme marketing-truc, omdat het dan al te laat is om nog te klagen.

‘Wat denk je dat het vandaag zal zijn?’ vraagt Finn als hij naast me komt lopen.

‘Geen idee,’ antwoord ik met een blik op de trailers op het grote scherm terwijl we naar de andere kant van de foyer lopen. ‘We hebben al sciencefiction en superhelden gehad, dus films over tijdreizen, ruimtevaart en het multiversum zullen wel uit den boze zijn.’

‘Nou, ik heb wel zin in horror,’ verkondigt Abel,

en hij loopt met voor zich uitgestoken zombiearmen verder. ‘Er gaat niets boven een goede monsterfilm.’

Onder onze voeten lichten de vloertegels in wisselende kleurpatronen op, bijna alsof ze ons de weg naar de kaartcontrole wijzen. In plaats van een controleur staan er een paar automatische draaihekken die de doorgang versperren. Ik begrijp dat ze geld willen uitsparen, maar soms vraag ik me af of er hier wel iemand werkt. We scannen onze tickets, de poortjes gaan met een synchrone klik open en we vervolgen onze weg naar de trap.

Aan de wanden hangen ingelijste filmposters: de opengesperde kaken van een witte haai, het silhouet van een tuimelende astronaut, twee brandende bandensporen en Marty McFly die op zijn horloge kijkt. Abel en Finn speculeren nog vol opwinding over wat we vandaag te zien zullen krijgen, maar bij het passeren van elke poster tel ik af welke films ik al heb gezien: *Ghostbusters*, *Spirited Away*, *Avengers: Endgame*.

Het is hier donkerder dan onder de felle lampen van de foyer en als de trap een bocht maakt, wordt het nog donkerder. Verlichte banen zachtpaars licht in het plafond verkleuren tot donkerblauw. Het

voelt alsof we de wereld achter ons laten en als we weer een bocht omgaan, houdt de trap op en staan we in een brede gang die zich recht voor ons uitstrekt. Van vloer tot plafond glinsteren er lichtjes – diepblauwe stroken die de ruimte de uitstraling van een ruimteschip op hulpstroom geven. Maar rechts van me zie ik een verlicht cijfer één naast een stel glimmende pikzwarte deuren en dat herinnert me eraan dat we nog steeds in de bioscoop zijn.

‘We zijn er,’ zegt Finn, die naar voren stapt en de rechterdeur openduwet. ‘Op naar de beste stoelen in de zaal.’

Finn heeft een theorie over de beste zitplaats in de bioscoop. Te ver naar voren heb je kans op een stijve nek. Te ver naar achteren ziet het scherm er net zo groot uit als je tv thuis. Volgens hem is de ideale plek exact in het midden van de zaal, zodat het scherm je volledige gezichtsveld vult. Dat is waarom Finn elke keer op dezelfde stoel zit: J13.

Ik houd de zware deur open voor Abel, die achter me loopt, en we stappen Zaal 1 binnen. De zaalverlichting is nog aan, dus is de eerste film nog niet begonnen. Ik slaak een zucht van verlichting. We zijn nog op tijd.

Op de plek waar ik sta, achter in de zaal, zie ik

rijen rode pluchen stoelen die omlaag lopen naar een gigantisch filmdoek. Het sneeuwwitte oppervlak strekt zich van vloer tot plafond uit en lijkt wel twee keer zo breed. Aan beide kanten hangen weelderige roodfluwelen gordijnen. De wanden zijn beschilderd met krullen in donkere kleuren, en het aflopende plafond lijkt bezaaid met fonkelende sterren. En het ziet ernaar uit dat we de zaal voor ons alleen hebben.

Finn loopt al drie passen voor me en controleert de letters aan de uiteinden van de rijen als hij naar beneden loopt. Dan blijft hij stokstijf staan, waardoor Abel tegen hem aan botst. Finn draait zich met een sissend geluid naar ons om.

‘Ze zit op mijn stoel!’

Dan zie ik haar, precies midden in de zaal, haar korte rode haar heeft bijna dezelfde kleur als de stoelbekleding. Het is Kiki. En naast haar zit Maya, haar fonkelende blik wordt omlijst door een grote transparante bril als ze zich onze kant op draait.

‘Ik dacht dat jullie niet meer zouden komen.’

Finn lijkt in alle staten, maar ik ben stiekem blij. Sinds we naar deze filmmarathons gaan, zijn Maya en Kiki er ook elke keer geweest. Hiervoor trokken we nooit met elkaar op. Het Zwarte Gat heeft ons samengebracht.

‘Het kan elk moment beginnen,’ zegt Kiki met een knikje in de richting van het doek. ‘Ga zitten.’

‘Je zit op J13,’ stribbelt Finn tegen. ‘Ik zit altijd op J13.’

‘Pardon?’ Kiki fronst. Ze draait zich om op haar stoel en inspecteert uitgebreid de rugleuning alsof ze daar zoekt naar een reserveringsbordje. ‘Ik zie nergens je naam staan.’

Finn kijkt me smekend aan. ‘Zeg iets, Lucas.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Zij waren hier eerst.’

Met een tevreden lachje gaat Kiki weer goed zitten, en Finn werpt me een blik toe die zegt dat hij zich verraden voelt.

‘Het maakt niet uit,’ zegt Abel met een rukje aan Finns arm. Hij gebaart naar de lege zaal en alle opgeklapte stoelen van A tot T. ‘We kunnen uit de rest van de zaal kiezen.’

We kiezen een rij iets verder naar achteren, waar we nog steeds goed zicht hebben op het scherm. Ik zet mijn cola in de bekerhouder en stal de snacks naast me uit, zodat ik er makkelijk bij kan.

‘Ik zei nog dat we eerder moesten gaan,’ moppert Finn terwijl hij zijn draai probeert te vinden op zijn stoel en Abel aan mijn andere kant slurpend uit zijn beker drinkt.

Voordat ik iets kan zeggen, worden de lichten gedimd en vult de zaal zich met het vertrouwde geluid van trompetgeschal. Ik laat me dieper in mijn stoel zakken, kijk naar het scherm en de zware rode gordijnen die langzaam dichtgaan en het aan het zicht onttrekken. Ik voel mijn hart vol verwachting tekeergaan. Dit is wat ze altijd doen voordat de film begint.

Als de gordijnen elkaar raken, stopt de muziek en gaan de lichten helemaal uit, waardoor ik alleen ben in het donker.